

L. D. Rasmussen: Jeg skal ikke nægte, at jeg just ikke føler nogen Gensynsglæde ved at møde det tilbagevendende Straffelovforslag i den Skikkelse, det nu har faaet. Da Lovforslaget den 23. Januar forlod dette høje Ting, var jeg glad, fordi jeg tænkte mig, at der nu paa dette Omraade var skabt et Lovværk, der kunde blive staaende som brugbart gennem en længere Periode. Dette tør jeg ikke mere tro paa. Selv om det høje Landsting har foretaget nogle heldige Rettelser og Klargørelser af Lovens Tekst — og dette skal erkendes, det høje Landsting skal have den Anerkendelse, der kan tilkomme det —, saa har man paa samme Tid ved at optræde som en Slags Dommer og Deler overfor Flertal og Mindretal i dette høje Ting i Principspørgsmaal skabt en Løsning, der sikkert vil være medvirkende til, at Kravet om Ændringer ret snart vil dukke op, og at vi vil komme ud for, som vi kender fra Loven om Rettens Pleje, at en Række Tillægslove i Løbet af forholdsvis kort Tid vil blive paakrævet.

Noget saadant maa erfaringsmæssigt stærkt beklages, men kan blive uomgængelig nødvendigt; man har jo i det høje Landsting haft 4 Stemmers Magt til at fremtvinge dette Resultat. Men jeg har maaske endda en vis Pligt til at paaskønne, at der ikke er foretaget flere Forringelser, end Tilfældet er. Jeg har set paa de stillede Ændringsforslag i det høje Landsting, at Lysten i nogle Lejre derovre ingenlunde har manglet.

Det nye Princip i Straffeloven: Samfundets Bestræbelser for at forbedre, redde de enkelte Individuer, som skejer ud mod deres Medborgere eller Samfundet som Helhed, er heldigvis bevaret ubrutt. Behandlingen af de unge, af dem, der for første Gang begaar en strafbar Handling, Bestemmelserne om Forholdsregler overfor de sindssyge, abnorme og udprægede Drankere med det Formaal saa vidt muligt at helbrede eller dog forbedre dem, hører med ind under det omtalte Princip; at give dem, der viser Trang og Evne til at forbedre sig, som en Ret Adgang til at forkorte deres Strafadstaelse er en Opmuntring for dem til ærlig Bestræbelse for atter at indtage deres Plads blandt hæderlige Borgere. Selv saadanne, hvem den haardeste Frihedsberøvelse overgaar, Sikkerhedsforvaring — det gælder hele Resten af deres Liv —, selv saadanne kan ved at vise Udvikling i Retning af Forbedring faa deres Frihed tilbage, der er Sikkerhedsventiler, saa dette kan lade sig gøre.

Derfor maatte logisk set Bestemmelser

om Dødsstraf holdes ude. Det praktiske Liv har jo vist, at i hvert Fald nogle, der har begaaet grove Forbrydelser og er blevet dømt til Døden, men benaadede, under deres Strafadstaelse har vist en Optraeden, som atter har givet dem Friheden tilbage, og deres hele Vandel har efter Frigivelsen været hæderlig og redelig, saaledes at de har kunnet genvinde deres Medborgeres Agtelse. Dette lærer os, at vi skal opretholde Muligheden for enhver, der forser sig mod Lovene, til atter at blive en nyttig og hæderlig Borger. Dette lader sig imidlertid ikke gøre, naar man gennemfører Dødsstraffen. Kun saa længe der er Liv, er der Haab.

Jeg vil ikke gaa i Enkeltheder med Hensyn til de Bestemmelser, der er gennemført i det andet høje Ting, og som vi betragter som Forringelser. Da det er min Agt at anbefale Lovforslaget til uforandret Vedtagelse, vilde en saadan Kritik være lidet formaalstjenlig. Men saa snart Lejlighed gives, maa vi søge at faa ændret, hvad vi anser for uheldigt — stærkere føler vi os ikke bundet til denne Lovs enkelte Bestemmelser, selv om vi om et Øjeblik stemmer for den.

Naar vi indtager denne Stilling, er det i første Linie, fordi vi mener, at vort Land paa dette Omraade i Virkeligheden befinder sig i en Trangssituation, navnlig er Straffeloven forældet og har været det i en Aarrække, dette kan ikke være anderledes, Tiden og Udviklingen er løbet fra den, og derfor gælder det om at faa en Afløser hurtigst muligt.

Jeg personlig er ogsaa noget ængstelig for, at lader vi Lovforslaget ligge til næste Samling, vil der i den mellemliggende Tid blive diskuteret i alle Verdenshjørner om alle Enkeltheder og i den største Uenighed, og dette kan naturligvis kun skabe en vis Forvirring, der maaske kan øge Vanskelighederne for Lovens Gennemførelse i næste Samling.

Allerede et lille Udslag af Kritiklysten foreligger i den Erklæring, som er afgivet af Udvalget. Det første Mindretal, 4 af Venstres Udvalgsmedlemmer, beklager i deres Særerklæring bl. a., at der er sket en Udeladelse af en særlig Bestemmelse, der rammer uforsvarlig Omgang ved Barnefødsel m. v.; hvad der rummes under Betegnelsen „m. v.“, ved jeg naturligvis ikke, men der udtales altsaa Beklagelse over, at en særlig Bestemmelse, der rammer uforsvarlig Omgang ved Barnefødsel, er udeladt.

Hvis nu ærede Medlemmer, særlig disse 4 ærede Medlemmer, vil læse Lovforslagets